

Η ΛΟΓΙΑ Η ΨΗΦΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΒΟΥΛΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ ΕΙΓΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ὄψαρ τοῦ γένου ἔτους (ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου). — Ἀνάλοισ τῆς Ὀρεστείας τοῦ Διογύλου (ὑπὸ Σρ. Πανταζήτου Δ. Φ.). — Εἰς ἕνα καλλιτέχνην, ποίημα (ὑπὸ Μαρίας Πιπιζα). — Τσελκίς, μυθιστορία Μαξιμου Γόρκη (ὑπὸ Κλ. Βασαρδάκι). — Στὴ μαγεμένη σου ποδιά, πῆμα, (ὑπὸ Στυλ. Σπεράντζα). — Ψυχοπαίαιγωγικη: Ψυχοπάθειαι ἐν τῷ σχολείῳ (ὑπὸ Ἀριστ. Κουρτίδου, ψυχιάτρου). — Ὁ ἄγραδος, ποιημα (ὑπὸ Π. Ἀλεξιάδου). — Οἰκιακὸν τεῖμα: Διακόσμεις τραπέζης. Δίπλωσις χειρομάκρων. Σχήματα: Ριπίδιον με τέσσαρας σειρὰς πτυχῶν. Φύλλον φοίνικος. Ἐγχειρίδιον. Νυκτερίς. Τέσσαρες θῆραι. Σάκκος δι' ῥά. Ἠλοῖον (μετ' εἰκόνων) ὑπὸ Ἀγλαίας Α. Πρεβεζιώτου). — Παρτοία κίνησις. — Ἐπὶ τράπεζα.

Διευθύνται | ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατῆ Κουρσοῦμ-Χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμίλλου επιτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και ασφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική τῶν πασχόντων οδόντων εὐλων δυσσμίας και οίουδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ τῶν σεσηπτότων οδόντων και ριζῶν άνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διὰ τῆς χρήσεως άνωδύνου ὑγροῦ.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' ἑκάστην εἰς τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ὀδοντοιατρεῖόν του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7.—11 τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυριδίου ὁδὸς Οὐζούν Τσαρτή-Μπασῆ, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων αἱ νέοι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἀν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον και σώμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμοῦς διὰ τὴν διαφύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ και τρυφερὰ ἐπίδερμις τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ ὀρμιαία ψύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρῶμα και θέαν ἐρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνοις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται αἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαιρέτων και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδού λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητες. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπίδερμίδα και χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπίδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκὴ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπίδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», αἵτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἰνόπνευσιπὸ μα, διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν ὀδοντοκόνων και ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΑΠ» ἐν Πόλει ὁδὸς Βεζιρεζιλέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τοῦνελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις > 60
Ἐν τῇ ξένη φραγ γρ. 15
Ἐξέμνηνοι καθ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προλαμβάνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν σφραγίδος τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητις.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὅν πανομοιὰς τὰς Λάριτας τὰς Μούσαις σὺγκραταμηνός, ἡδίσταν σὺνταρ.» Ἐδρ Ἰερ Μαιν στ 673—5

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἐχρὰ πλὴν γλυκεῖα ἑσπέρα. Ἡ φύσις μειδιῶσα ἀβύσσος και ἄτονον μειδιᾶσα μελαγχολοῦ γαλήνης ἡρεμεῖ, βυθίζ, μένη βαθμυδὸν εἰς τὴν νάρκη, τῆς νυκτίας αὐτῆς σιγῆς.

Βραδεία και σοβαρὰ ἡ χρυσόκομος Φιλὴ ἀνέρχεται ἀνὰ μίαν τὰς ἀερίνους βαθμίδας τοῦ στερεώματος, ἵνα καταλάβῃ τὸν νεφελοῦντα θώκον τῆς εἰς τὸ ζεῖθ τῶν αἰθέρων.

Αἱ μελανόφαιοι τῆς ἑσπέρας σκίαι ὡς τεράστιαι νυκτερίδες ἐφαπλοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς τὰς ἀδελφὰς αὐτῶν πτιρυγας.

Ἄλλ' ἂν ἐν τῇ φύσει ἡ ἑσπερία σιγὴ ἀνάσσει, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὁμοῦς τοῦ πλίνου ἡμῶν πλανήτου βροντώδης τύρβη ἐπικρατεῖ και ἀγέλας ὄλαι λογικῶν ζῶων εὐπάρμοφοι, -σισυροφρεῖ, ἀδαμαντοσιόλιστοι, ὑπάγουσιν, ἔρχονται ἀνὰ τὰς ἰδούς, και κριτοῦσι, ὀρχοῦνται, ψάλλουσι ἢ τυμπανίζουσι. Καὶ οὕτω, ἄδοντες, βοῶντες, κεκραγότες και λέγοντες, προπέμπουσι πομπωδῶς τὸ φίλισαν ἔτος εἰς τὸν λαῶν τάφον τῆς λήθης, ἢ εἰς τὸ μαρμαρίνον τῶν ἀναμνήσεων κεντήφιν και ὑποδέχονται πνηγυρικῶς τὸ ἔτος τὸ ἀνατέλλον εἰς τὰ μεθόριχ τοῦ παρόντος και μέλλοντος ἐκ τοῦ κόλπου τῶν ἀνεξερευνητῶν αἰῶνων ροδόχρουν και γελῶν ὡς Τρίτων ἀφρογενῆς.

Σύμπασαι αἱ ἰλιγγιωδῶς κινούμεναι αὐταὶ ἀνθρώπινοι χοροὶ πρὸς αὐτὸ ἀτενίζουσι μελαγχολοὶ ἢ φαιδραὶ, εὐελπίδες ἢ και ἀπέλπίδες. Ἄλλ' οὐδαὶς ἐξ αὐτῶν, οὐδαὶς οἶδε τίς ἀφρογενῆς οὗτος Τρίτων τοῦ Ζοφεροῦ τῶν αἰῶνων πόντου κομίζει δι' ἑκάστον ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν παντοδύναμον, ἀλλὰ και ἀσυνκίσθητον αὐτοῦ χεῖρα, ἥτις ἐκλήρωθη πού

μὲν νὰ ἐπιρρίψῃ τὸν ὄλβον ἰκταμέτριον, πού δ' ἐπίσης ἄμετρον τὴν ὀδύνην. Ἰψηλά, πολὺ ὑψηλά, εἰς τὰ ἀπροσπέλαστα ὕψη, εἰς τὰ ἐξ αἰγλης και πυρός κερόπλαστα δώματα, τὰ χαλκίστρατα ἐξ ἀστραπτοῦσης ἀδάμαντ κόειος, ἧς εἶναι ἥλιος εἰς ἑκάστης κόκκος, εἰ, τὰ ὕψη τὰ ἀκατάφραστα ὄπρυ και αὐτὴ ἡ φαντασία τοῦ Οἴητου, χρυσόπτερο, αἰετὶς πλήρης πύθου προοίγων συγγλῆς τὰ σύννεφα, ἀποκροῦται και πνευστιζ ἀδρανῆς, μὴ δυναμένη νὰ φθάσῃ, εἰς ἕνα θυώδη τοῦ ἀπείρου θάλαμον, ἐπὶ κλίνης ἐκ νεφελῶν ἀτμώδους λιθάνου, βυκαληθεῖς ἐκ τῆς ἀπανταχοῦ διακεχρμένης γαλήνης ὁ Ἰπερναξ Θεὸς ἐκοιμάτο ἀμβρόσιον ἕπνιν. Ἐκοιμά ο οἰῶνος πολλοὺς διὰ τὰς ὠρὰς τῆς ἀνθρωπότητος γενεᾶς, στιγμὴν μίαν διὰ τὴν ἀπειρον Ἐκείνου ὑπὸ ασιν, καθ' ἣν ἐξήκλιούθητε μὲν βαδίζουσα ἡ φύσις κατὰ τοὺς νόμους, εἰ. Αὐτὴς τῆ ἑταξεν, ἀλλὰ τῆς δυσμοῖρου ἀνθρωπότητος ὁ περεπληθύνθησαν τὰ ἄλγη και οἱ ἀνομίαι ὑπερήθησαν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρικοῦ βλέματός Του.

Οὕτω νήπιον ἄπειρον παίζον παρὰ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἥτις, στιγμὴν μίαν καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀκοσίου ὕπνου, ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, τρέπεται χαϊρεκάκως ἐπὶ τὰ ἀπηγορευμένα παίγνια, και τραυματίζεται ἢ ἐμπίπτει εἰς φρέαρ, στιγμὴν μόνον μίαν στερεθὲν τῆς ἀγρύπνου και στοργικῆς ἐποπτείας τῆς.

Ἄλλ' ὁ θόρυβος τῆς γλῆνης μυρμηκίας πανηγυρίζουσας τὸ νέον ἔτος ὑπερενταθείς κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ και . . . ὁ Θεὸς ἀφύπνισθη . . .

Ἐχασμήθη ἐπὶ στιγμὴν, και μεταμελόμενος διὰ τὴν στιγμιαίαν ὑπνωσιν, ἐβύθισε τὴν ἀκτίνα τοῦ

βλέμματός του εις τὰ γὰν τοῦ στερεώματος, ἀνεκάλυψε κλυδούμενον ἐκεῖ τὸν μικρὸν πλανήτην τῆς γῆς καὶ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄξυδερκὲς καὶ πυρρπλεκτον ὄμμα τοῦ.

Τότε ἐνεθυμήθη ὅτι οἱ μύριαι ἐκεῖνοι εἰ πολυμέριμοι, εἰ ἀενάως ὄρωντες καὶ ἀενάως φθίνοντες, οἵτινες ἄνθρωποι κκλῶνται, ἐώρταζον τὸ νέον ἔτος των καὶ ἐπὶ τῆ ἀπέριφ Αὐτοῦ ἀγαθότητι ἠβουλίθη νὰ τοῖς προσφέρῃ εὐετήριον τι δῶρον καταπέμπων ἕνα τῶν ἀγγέλων του ἀπ' ὑψηλοῦ.

Β'.

— Ὁχλή! Ὁχλή! ἐκάλεσεν ὀνομαστί ἕνα τῶν αἰθερίων αὐτοῦ διακτόρων.

Ὁ Ὁχλή ἐκδιπλῶν τὰς πτυχὰς τῆς πτέρυγας, ἐφ' ὧν ἄστρα ἦσαν κατεσπρμμένα ὡς Ἄργου πύρινοι ὀφθαλμοί, ἔσπευσε ταχέως πρὸ τοῦ Πλάστου.

Ἐἶπεν ὁ Πλάστης: Ὑπαγε εἰς τοῦρανοῦ τὰ βάθη εἰς τὸν πλανήτην τῶν θνητῶν, ὡς ἄγγελε, ταχύς καὶ τῶν θνητῶν κατίπτεισε τὰ θυμολόρα παθη καὶ πάσης ἀναξήτητον τὰ ἔγκατα ψυχῆς.

Θέλω ἐν δῶρον ζηλευτὸν ἀπόψε νὰ τοῖς δώσω, ἐν θεῶν εὐετήριον εἰς ἅπαντας καιόν. θέλω τὴν ἔλιδαν μ' αὐτὸ τοῦ πόνου νὰ ναρκώσω καὶ νὰ ἰδῶν τὴν πηγὴν τῶν τόσων των δεινῶν.

Κ' εἶπεν ὁ Πλάστης: Ὑπαγε καὶ σὺναξον τοὺς στόνους, ὅσοι τὴν γῆν πληροῦν· εἰπέ μοι ὅλους τῶν θνητῶν τοὺς φρικαλέους πόνους. Ἐν ἀνακόμῳ τῶν πικρῶν δακρύων των τὸν ροῦν

Ὑπαγε! θέλω πατρικὴν τὴν χεῖρά μου ἐκτείνων, ὅπου σκοτίας ἀβυσσος καὶ θλίψις κατοικεῖ νὰ ἐμυτιεύω ἱερὸν καὶ μυροδόλον κρίνον ὡς μελιῶσαν τοῦρανοῦ ὑπόμνησιν ἔκει.

Θέλω ἐν δῶρον, τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἰθανασίας γλυκὺ καὶ στίλβον γέννημα, νὰ εἶπω ἐπὶ γῆς· θέλω, χρυσόστικτος αὐδῆ σερῶν, θεσπεσίας παραμυθίαν νὰ λαλή μὲ στόνους εὐαγεῖς.

Καὶ θέλω θεῶν ὄνομα νὰ δώσω εἰς τὸ πλάσμα ἐκαίγο τῆς ποιήσεως, ὅπου, ζεφύριος πνοή, χρυσοῦ ὄνειρου φάσμα, ὑψίστην γήρσαν χαρὰν ὅ ἀποτελῆ τῆς κτίσεως.

Ὑπαγε, τέκνον ἀγλαὸν τοῦ στίλβοντος αἰθέρος καὶ πρὶν ῥοδίσῃ ἢ αὐγῇ τὰ σύννεφα εὐπτερώς.

Ἐπᾶνελθε ταχύς.

Γ'.

Ἐνῶ ἡ Νύξ ὡς Νηρηΐς πικρμελίαινα ἐκτείνει τὴν μαύρην τῆς μαγείαν μία μορφή κατέρχεται λευκή, μαργαριτίνη μὲ λάμψιν οὐρανίου

Φωτόπελο: ὡς ἡ ἀγῆ, ζαθὸς καθὼς ὁ ἔρωσ γλυκὺς καθὼς ὁ ἔσπερος εἰς γὰν τοῦ κεῖν. εἶν' ὁ γαλόσις Ἄδωνις τοῦ στίλβοντος αἰθέρος, εἶναι ὁ γαλανόφθαλμος δραπέτης τοῦρανοῦ.

Κροτεῖ ἡ χιωνώδης του ἐφηπλωμένη πτέρυξ τὰ νερελώδη ὄρα ἐγγύσασα τῆς γῆς καὶ ἄστρα λαμπυρίζοντα γαργὰ σκορπίζει πέριξ ὡς λουμένη πέλειτα φανίδας χρυσαυγεῖς.

Δ'.

Μὲ βλέμμα ὀξύτερον ἀκτίνοσ καὶ ταχύτερον διχέττοντος ἐπεσκόπηται ὁ Ὁχλή τὰς ψυχὰς τῶν θνητῶν καὶ πολὺ πρὶν ἢ ἡ αὐγῇ ῥοδίσῃ τὰ σύννεφα, ἀνῆλθε ταχύς πρὸς τὸν Πλάστην.

Ἐκεῖ ἐπὶ τῶν σαπφειρίων κρηπίδων, ὅπου πληθύνονται τῶν νεφῶν οἱ ἐναλλάσσοντες κολοσσοί, ἐγῶν τὰς χεῖρας καὶ διπλῶν τὰς πτέρυγας, ἔστη ἀναμείνων νεῦμα τοῦ ἐν ἕνα λαλήσῃ.

— Λοιπὸν τί εἶδες, εἰπέ! τῷ προσέταξεν ὁ Θεός: Καὶ ὁ Ὁχλή εἶπεν:

— Ἐν εἶδον, ὦ Πλάστη, ἐν ἤκουσα, ἐν γωρῶ: ἀπανταχοῦ τῆς πηλίνης σφαίρας ἡ ὀδύνη λαλεῖ. Ἀλαεὶ ἀγρία, ἀτίθασσος, ζοφερά, μαραινουσα τὴν ἥβην, φαρμακεύουσα τὸ γῆρας. Ἐν εἶδον, ἐν ἤκουσα ἐπὶ γῆς τὴν ὀδύνην καὶ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ ἀκόμη. Μόλις ὁ θνητὸς ἀπολαύσῃ τῆς εὐδαιμονίας, καὶ ἀμείσως ἢ περὶ πρᾶγματικότητος ὡς Ἄρπυια ἀπογυμνοῦσα αὐτὴν πάσης ποιήσεως, τὴν καθιστᾷ βραχεῖαν, φορτικὴν, εἰδεχθῆ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Ὁ ἄνθρωπος, ὦ Πανάγαθε, ὡς τὸν ἐπλασας, δὲν ἀρκεῖται ἐν τῷ πρῶντι. Τέκνον κόσμου οὐρανοῦ πκρεπιδημοῦν ἐπὶ τῆς γῆς, εὐρίσκει ψευδῆ καὶ φροῦδα πάντα τοῦ στιγμιαίου αὐτοῦ παρόντος τὰ θελητήρα. Ἄλλ' ἔα καταστῆ εὐδαίμων ἀληθῶς· ἔχει ἀνάγκην, ἀποστρέφων ἀπὸ τοῦ παρόντος τὰ βλέμματ, νὰ ζητῆ πάντοτε καὶ ἀναμείνη τι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχει ἀνάγκην ν' ἀνυψοῖ πάντοτε τὸ νερὸν ὄμμα πρὸς γλυκὺ τι ἰδανικὸν εἰς τὰ ὑψη αἰωρούμενον, ἔχει ἀνάγκην νὰ βυκαλλίζηται πάντοτε ὑπὸ μελιδιωντὸς τινος ὄνειρου, οὗ νὰ θεωρῆ τὴν πραγμάτωσιν δυνατὴν,

καὶ περὶ ταύτην ἔσαι νὰ τυρβάξῃ καὶ αἰωνίως ἢ πλάνος αὐτῆ χαρὰ, ἢ ἠδεις αὐτῆ ἀμφιβουλία ν' ἀποτελῆ τὸ ἠθικὸν κέντρον τοῦ βίου του. Ναί, ὦ Παντοδύναμε! ἕνα τὸν θνητὸν, τὸν ἀμείσως κορηνόμενον τοῦ πρῶντος, καταστήσῃς εὐδαίμονα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δυστυχίᾳ αὐτοῦ, δός το ἐν μόνον: τὴν δύναμιν τοῦ προσηλοῦσθαι εἰς τὸ μέλλον.

Ε'.

Εἰς ἐν νεῦμα τοῦ Θεοῦ εὐμένεσ ὁ Ὁχλή ἀπεσφῆθη ἐν ἀναμειχθῆ μετὰ τῆς χρυσῆς τῶν ἀδελφῶν του χορείας εἰς τοὺς λειμῶνας τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ τότε ὁ Πλάστης ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν ἐπιθεῖς τὴν μίαν χεῖρα εἰς τὸ αἰγλήεν μέτωπον, καὶ ὠπεύων διὰ τῆς ἄλλης τὴν φωτεινὴν τῆς γενειάδος χιόνα.

Εἶτα, συλλαβῶν τὴν ἰδέαν, ἐδημιούργησε μέγα τι... Ἐλαβε τᾶνθη τοῦ ἔρωσ, τὴν αἰγλήν τοῦ ἰδεώδους, τὴν δρόσον τῶν Ζεφύρων, τὰ μύρα τοῦ Πικραδαίου, τὰ χρυσὰ ῥόδα τῆς αὐγῆς, τὸ πορφυρεῦν κάλλος τῆς δύσεως, τὸ μυτήριον τῆς νυκτός, τὰ σκιώδη πετὰ τῶν ὀνείρων, τὴν ἀβρότητα τῆς γαλήνης, τὸν σεισμὸν τῆς τρικυμίας, τὸ ἄσταθές τῶν συνέφων, τὴν γοητεῖαν τοῦ πῦθαι, τὸ πῦρ τοῦ ἔρωσ, τὴν θερμὴν τῶν δακρύων δρόσον καὶ τὸ ἀνέμικτον μειδίωμα τῆς χαρᾶς, καὶ ἐπλασεν ἐξ ὅλων τούτων πλάσμα τι οὐρανοῦ, ἀπέριως μάχον καὶ θεσπεσίως ἠδύ, πλάσμα μετέχον ὅλων τούτων τῶν ἰδανικῶν θελητήρων, καὶ ἀποτελοῦν καθ' ἑαυτὸ μίαν ἀγνήν καὶ ὠραῖαν, μίαν ζεῖδωρον καὶ θεῖαν ἰδανικότητα.

Εἶτα ὁ Πλάστης προσεῖδε τὸ ἔργον τοῦ ἀτενῶσ ὡς καλλιτέχνης πικρῶν τῶ ὑπατον αὐτοῦ ἀριστούργημα, ὡς συγγραφεὺς ἐπιθεῖς τὴν κατακλειδα συγγράμματος, ἐν ᾧ ἔθηκε τὴν ὑστάτην τῆς σοφίας του λέξιν.

Καὶ μειδιάσας μετ' εὐφρατειᾶς τὸ ἐνέδυσε τοὺς γλαυκοὺς τῶν ἀγγέλων πέπλους, ἐνέθηκεν εἰς τὸ στόμα του τὴν μουσικὴν τῶν Ζειρήνων καὶ τὸ ἔπεμψεν εἰς τὴν γῆν ὡς γλυκὺ καὶ θεῖον εὐετήριον πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, ἕνα παραμυθῆ καὶ ἰδύνη τοῦ: δυσμοίρους βροτούς.

ΣΤ'.

Καὶ τὸ ζῶν τοῦτο ποίημά τοῦ, τὸ τέκνον τοῦτο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὀδύνης, τῆς γαλήνης καὶ

τῆς τρικυμίας, τοῦ φωτὸς καὶ τοὺς σκότους, τοῦ ὄνειρου καὶ τοῦ ἔρωσ, τὴν χρυσαλίδ, ταύτην τῶν αἰθερίων λειμῶνων, τὸ χρυσοῦν τοῦ ὄνειρου φάσμα, τὸ δῶρον ὡς ὁ θάνατος καὶ αἰώνιον ὡς ἡ Ἄθανασία, ὅπερ ἀπο ελεῖ ὄντως τὴν ὑψίστην γοησσᾶν χαρὰν τῆς ἠθικῆς κτίσεως, τὸ ὄξυμωρον τοῦτο δῶρον τοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φυλὴν, τὸ δακρυλουτοῦν κρίνον τοῦ οὐρανοῦ, ὅπερ εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς σοφίας Αὐτοῦ καὶ ἀγαθότητος, ὁ εὐργετὸς Θεὸς ὠμομασεν... Ἐλπίδα.

ΚΟΡΝΗΙΑ Α ΠΡΕΒΕΛΙΣΤΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ Δ. Φ.
Καθηγητοῦ τῆς φιλολογίας καὶ ἱστορίας

ΒΡΑΧΕΙΑ ΑΝΑΛΥΣΙΣ
ΤΗΣ ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Δημόσιον Μάθημα
γενόμενον
ΕΝ ΤΩΙ ΕΛΛΗΝ. ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΙ ΣΥΛΛΟΓΩΙ
τῇ 23ῃ Νοεμβρίου 1903

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 25)

Μετὰ τοῦτο ἡ θρικυμειτικὴ ἐπᾶνοδος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐξερχομένου εἰς τὴν πόλιν ἐπὶ μαγλοπεπυῖς ἄζματος καὶ πατοῦντος ἐπὶ περφυροτρώτου ἰδεφους ὑπερβάλλουσιν ἐνέχει λαμπρότητα· ἀκολουθεῖ δ' αὐτῷ ἑτέρα ἄμαζα φέρουσα τὰ λάφυρα καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Πριάμου, τὴν προφῆτιν Κασάνδραν, τὸ πολυτιμώτατον ἄθλον τῆς νίκης του. Καὶ οὗτος μὲν προσέρχεται εἰς τὸ μέγαρον μετὰ τῆς Κλυταμνήστρας, ἡ δὲ Κασάνδρα διὰ τοῦ μαντικοῦ αὐτῆς· βλέμματος προμαντεύεται πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὸ ὑψηρέφες μέλαθρον τὸν θάνατόν της καὶ τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ προαγγέλλει εἰς τοὺς θεατὰς διὰ συγνητικωτάτων στίχων τὰ ἀπαίσια ταῦτα μαντεύματα. Καὶ ἡδη σφίστερος καὶ αἰσθητότερος γίνεται ὁ ἐν τοῖς ἔσμασι τοῦ χοροῦ ὑπηγῶν θρηνώδης τόπος καὶ τέλος ἐκλάμψας ἀποκαλύπτει ἐν ἀνυπερβλήτῳ διαλόγῳ τῆς Κασάνδρας πρὸς τὸν χορὸν πᾶσαν τὴν κακοδαιμονίαν τοῦ οἴκου τῶν Ἀτρειδῶν. Ἡ Κασάνδρα οἰκτρεῖ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, διότι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα σκιά ἀπλή δύναται ν' ἀνα-

τρέψη, του δὲ δυστυχούς σπάγγος ὑγρὸς ἐξαλείφει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Οὐδεμία δὲ κατοπιν πλεόν ἄνετις παρασκευάζεται εἰς τοὺς θεατάς, ἀλλ' ἄλλεπάλληλα ἐπέρχονται τὰ δεινά, μεγάλως δὲ θυμαίνεται τὸ μέρος τοῦ δράματος ὡς παρέχον ἐκπληξιν καὶ οἶκτον ἰκανόν. Καὶ εὐθὺς μὲν μετὰ τὴν μαντεῖαν τῆς Κασάνδρας τελεῖται ὁ φόνος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐπὶ τῆς σκηνῆς, νεκρὰ δὲ ὑποδεικνύεται ἡ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Κλυταιμῆστρας διεγείρσα Κασάνδρα. Ὁ δὲ θρίαμβος τῆς Κλυταιμῆστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου καὶ ἡ ἀσπλαγχνος ψυχρότης, μεθ' ἧς ἀπαντῶσιν ἀμρότεροι εἰς τοὺς ὄνειδισμούς· καὶ τὰς ἐπιτιμήσεις τοῦ χοροῦ καὶ τὰ χερὰ αὐτῶν ἐπὶ ταῖς πεπραγμένους σφοδρότατα συγκινοῦσι τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν, οἵτινες καίτοι μεγάλως συμπαθοῦσιν ὑπὲρ τοῦ τῶν Ἀτρεϊδῶν οἴκου, εὐρίσκουσιν ὅμως μικρὰν ἀνακούρῃσιν εἰς τὸ ὅτι τὰ δυστυχήματα προήλθον κατὰ τὴν θέαν Νέμεσιν. Οὕτως ἔταξε μέγας ἐκ θεοῦ ὄρκος· ἀλλ' ὁ δαίμων θ' ἀποστειλῆ ἐκδικητὴν τὸν Ὀρέστην.

Τὴν ἐκδίκησιν τοῦ πατρικοῦ αἵματος, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμῆστρας, πραγματεύεται ἡ δευτέρα τῆς τριλογίας τραγωδία καὶ *Χοηφόροι*, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τοῦ χοροῦ τῶν παρθένων τοῦ φέροντος τὰς χοὰς εἰς τὸν τύμβον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται περὶ τὸν τάφον αὐτοῦ, ὁ δὲ χορὸς συνίσταται ἐκ Τρῶα διττίδων θεραπεινίδων, τὰς ὁποίας ἡ Κλυταιμῆστρα ταρχαθεῖσα ἐκ τῆς ὄψεως τρομακτικῶν ὄνειρων ἐπέμψε τὸ πρῶτον εἰς τὸν τάφον ἵνα διὰ χοῶν καὶ ἐναγισμῶν ἐξιλεώσωσι τὴν σκιάν τοῦ συζύγου αὐτῆς. Εὐθὺς δ' ἐν ἀρχῇ ἐμφανίζεται ὁ ὑπὸ τῆς φιλαδέλφου Ἠλέκτρας κατὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀγαμέμνονος σωθεὶς καὶ εἰς Φωκίδα ἀποσταλεὶς Ὀρέστης, ὅστις μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐπανέρχεται εἰς τὸ Ἄργος λαθάνων ὑπὸ τὸ ὄνομα Φωκίως καὶ τὸν ὁποῖον ἐν τῷ τέλει τῆς προηγουμένης τραγωδίας ὑπέδειξεν ὁ χορὸς ἐκδικητὴν τοῦ πατρικοῦ φόνου. Ὁ Ὀρέστης ἐπικαλεῖται σωτήρα καὶ σύμμαχον τὸν ψυχοπομπὸν Ἑρμῆν, ὅστις ὡς θεὸς ἐφορεύων πᾶν δόλιον καὶ ἐπίβουλον σχέδιον, προσέρχεται ὁδηγὸς τοῦ ἐγγυερήματος, ὅπερ, καὶ

περ ἄχθος βαρύτερον, ἀναδέχεται ὁ Ὀρέστης κατὰ προσταγὴν τῶν ὑποχθονίων θεῶν καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος· καὶ πρὸς τὴν Ἠλέκτραν δὲν εἶναι μόνον ἀδελφός, ἀπὸ μακροῦ ἐξόριστος καὶ ἀνυμνόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐκδικητὴς μέλλων νὰ τιμωρήσῃ τοὺς φονεὶς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἐν τῷ φίλτρῳ δὲ, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται ἡ Ἠλέκτρα πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς, ὃν μόνον ἐπὶ γῆς ἀγαπᾷ καὶ κατ' ἐκαστὴν ἐξικτεῖται παρὰ τῶν θεῶν, διότι ἀντικαθιστᾷ πᾶν ὅ,τι φίλτατον ἀπώλεσεν, ἦτοι πατέρα, τὸν ὁποῖον εἶδε σραζόμενον, μητέρα τὴν ὁποῖαν βδελύσσεται σήμερον καὶ ἀδελφὴν θυσιασθεῖσαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, ἀνυμνῶν τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην μετὰ συνικτημάτος ἄλλου ἰσχυροτέρου καὶ βικιοτέρου, τοῦ πόθου τῆς ἐκδικήσεως. Οὐδεὶς δὲ καλλίτερον τοῦ Αἰσχύλου ἐξέφρασε τὰς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐκδηλουμένους ὑπὸ τῆς Ἠλέκτρας καὶ τοῦ Ὀρέστου εὐχὰς τῆς ἐκδικήσεως. Καὶ ἐνῶ ὁ υἱὸς ζητεῖ συμβουλὴν παρὰ τῆς σκιάς τοῦ πατρὸς του, ὁ χορὸς γονυπετὴς ἐπίσης ἐπὶ τοῦ τάφου ἀπαντᾷ διὰ σοβρᾶς καὶ πενθίμου φωνῆς.

*Ἄντι πληγῆς φορίας φορίαν πληγὴν τιπέτω.
Δράσαντι παθεῖν (τριγῶν) μῦθος τάδε φωνεῖ!*

Τοιαύτη εἶναι ἡ μοιρία δικαιολογία του, ἀλλὰ καὶ τῆς μελλούτης του τιμωρίας ἡ ἐπαγγελία. Μετ' ὀλίγον εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ὀρέστου καὶ τοῦ χοροῦ προστίθεται ἡ φωνὴ τῆς Ἠλέκτρας, ἧτις ἀνγνωρίζει τὸν ἀδελφὸν ἐκ τῶν ἀφωσιωμένων εἰς τὸν νεκρὸν βουστρύχων καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἰχνῶν. Τὰ δύο τέκνα τοῦ Ἀγαμέμνονος κἀθιναὶ παρὰ τὸν τάφον τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ παροτρύνουσιν ἄλληλα, ἐνῶ ἐκ διαλειμμάτων ὁ χορὸς δι' ἐπισήμου φωνῆς ἀπαγγέλλει ἐπίσης κατὰ τῶν φονέων τοῦ Ἀγαμέμνονος τὴν ἀνεκκλήτων ἀπόρατιν τῆς θείας δικαιοσύνης. Ἰὸν διάλογον πληροῦσι τοῦτο μὲν ἐπικλήσεις πρὸς τοὺς νεότερους τιμωροὺς θεοὺς καὶ πρὸς τὰς Ἐρινύς, τοῦτο δὲ ἐπικλήσεις τῆς φρικώδους ἡμέρας, καθ' ἣν ἔπεσεν ὁ Ἀγαμέμνων ὑπὸ τὰς πληγὰς μοιχαλῆδος συζύγου. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν ἄρῶν καὶ κραυγῶν τῆς ἐκδικήσεως ἡ ψυχὴ τῶν δύο ἀδελφῶν αἰσθάνεται καὶ τὴν χερὰν ὅτι ἀνεῦρεν, ὁ μὲν ἀδελφὸν, ἡ δὲ ἀδελφὸν, χαρὰν μεμιγμένην μετὰ λύπης, διότι βλέπουσιν ὅτι ἀμρότεροι εἶναι ὄρκανοι, μόνα καὶ ἔσχατα λείψανα τοῦ γένους τοῦ Ἀτρεΐως.

Ὁ Ὀρέστης σχεδιάζει τὴν πρᾶξιν. Καὶ συναιδουόμενος ὑπὸ τοῦ Πυλάδου κρούει τὴν θύραν τοῦ πατρικοῦ οἴκου, ἐνθα γίνεται δεκτὸς ὑπὸ τῆς Κλυταιμῆστρας, πρὸς τὴν ὁποῖαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Φωκίως διηγείται ὅτι ξένος τις Στρόφιος ἰδὼν αὐτὸν κατερχόμενος εἰς τὸ Ἄργος ἀνέθηκε νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ Ὀρέστου τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ νὰ κομίσῃ αὐτοῦ τὴν σποδόν. Ἡ Κλυταιμῆστρα φαίνεται ἀπαθὴς πρὸς τὴν ἀγαγγελίαν ταύτην· μόνη δ' ἡ τροφὸς ταλανίζει ἐκυπὴν ἐπὶ τῷ δῆθεν θανάτῳ τοῦ Ὀρέστου. Καὶ ὅτε κληθεὶς προσῆλθε καὶ ὁ Αἰγίσθος ἵνα ἐξελέγξῃ τὴν εἰδησίαν, ὁ Ὀρέστης, ὡς πρότερον διειρηθῆναι καὶ πρὸς τὸν χορὸν ἔλεγεν! αὐτὰν εἰσέλθων ἐντὸς τῶν πυλῶν, θὰ εὔρω τὸν Αἰγίσθον καθήμενον ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ πατρὸς μου καὶ ὅταν πρὸς ἐλθῇ πρὸς ἐμὲ ἵνα μὲ ἴδῃ καὶ με ἐρωτήσῃ προτοῦ νὰ εἴπῃ πόθεν εἶσαι, ὧ ξένη; νεκρὸν θὰ τὸν ῥίψω ὑπὸ τοὺς πόδας μου.» Οὕτω καὶ ἔπραξε. Φανερώσας δ' ἐκυπὴν εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰπὼν (ἔκκενος ὃν οὐ χρῆν' καὶ τὸ μὴ χρεῶν πάθει) ἔστη ὑπὲρ τὸν νεκρὸν τῆς μητρὸς καὶ τοῦ Αἰγίσθου ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐνθα ἐφόνευσαν πάλκι ποτὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἐπέβλεψε δὲ τελευταῖον καὶ ἀσλογίσθη τὸ φρικτὸν ἀνοσιούργημα τῆς μητροκτονίας, χωρὶς οὔτε ἄλλος τις λόγος ταπεινὸς οὔτε νεκρικὴ κοιφότης καὶ κενοφροσύνη νὰ ὦσι τὰ ἐλατήρια τῆς πράξεως. Φαντάζεται δ' ὅτι ἀνέβησαν ἐκ τοῦ Ταρτάρου αἱ Ἐρινύς εἰς καταδύωσιν αὐτοῦ, ποιηθεῖσαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰς τρίπον ὥστε νὰ γίνωνται μὲν καταφανεῖς εἰς τε τὸν Ὀρέστην καὶ τοὺς θεατάς, μένωσι δ' ἀόρατοι εἰς τὸν χορὸν. Τῆς φρεσῆς δὲ μορφῆς τῶν Ἐρινύων ἰδέαν διδουσιν ἡμῖν ἀγγεῖα εἰκονίζοντα τὴν εἰς Δελφοὺς ἀφιξίν τοῦ Ὀρέστου. Παρὰ τὸν οὐδὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγύς τοῦ τρίποδος τοῦ θεοῦ, ὅστις κλάδον δάφνης εἰς χεῖρας κρατῶν ἐπιφαίνεται ὄρθιος ἐν ἡρέμῳ καὶ γαληνιαίῳ μεγαλείῳ, ὅπως προστατεύσῃ τὸν ἰκέτην, ὁ Ὀρέστης πίπτει γονυκλινῆς, ἐξηνητλημένος· τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐκφράζει τρόμον καὶ παραφροσύνην· ἀκούει συρίζοντας εἰς τὰ ὦτα τοὺς ὄρκα, τοὺς ὁποίους διευθύνουσι κατ' αὐτοῦ αἱ Ἐρινύς, οἱ ἀδυσώπητοι θηρευαί, οἱ διώκοντες αὐτὸν πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ θεοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον κατακλιπὼν τὸ Ἄργος καταφεύγει ἵνα τύχῃ κα-

θάρσει· καὶ ἐξιλίσμου παρ' αὐτοῦ, τοῦ προτρέφαντος εἰς τὴν μητροκτονίαν. Διὰ τῶν Ἐρινύων ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ αὐτὸ καθ' ἐαυτὸ τὸ στυγερὸν ἔγκλημα, ὅπερ διέσπασε τοσοῦτον ἀποτόμως τοὺς φυσικοὺς νόμους ὡς ἐνέβαλεν εἰς σύγχυσιν καὶ ταραχὴν πᾶσαν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, αὐτὴν τὴν φρεσὶν τοῦ συνειδότης τύψιν. Καὶ ἀναγορεύει διὰ μεγαλοπρεπεστάτης γλώσσης ὅτι αἱ ἀνώτεραι δυνάμεις ἔχουσι τὸ κράτος καὶ ὅτι ἀναποθήραστο; πρέπει νὰ τιμωρῶνται αὐστηρῶς τὰ ἀνοσιουργήματα. Ὁ δὲ χορὸς συγκεφαλαιοῦ διὰ τῶν ἐξῆς τὴν τραγωδίαν· τρεῖς ὁ χειμῶν ἔπνευσε κατὰ οἴκου τούτου· πρῶτον μὲν κατὰ τῶν πατέρων τοῦ δυστυχούς Θυέστου· δεύτερον δὲ ὅτε ἐν τῷ λουτρῷ ἐφρονεῖτο ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Ἀχαιῶν. Σήμερον δ' ἦλθε τρίτος ὁ Ὀρέστης, ἵνα σώσῃ ἡ ἀπολέστη τὸν οἶκον τοῦτον; Πού τέλος θὰ καταλήξῃ μετακομισθὲν τὸ μένος τῆς Ἄτης;

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Εἰς ἓνα κάλλιτεχνίην

Θέλω ἡ ἀγάπη σου φτερὰ
γιὰ μένα νὰ σοῦ δώσῃ
καὶ σὲ δωμάτια ἀέρινα
ἐκείνη ν' ἀνυψώσῃ
τὴ δόλια σου ψυχὴ!

Θέλω ἔς τὸν κόσμον ν' ἀνεβῆς,
ποῦ τ' ἀγγελούδια ζοῦνε·
θέλω μαζί τους νὰ σταθῆς
τὸν Πλάστη ὅταν ὑμνοῦνε
στῆς νύχτας τὴ σιγὴ!

Θέλω νὰ πάρῃς τὸ λευκὸ
τὸ φεγγοβόλημά τους
νὰ πάρῃς τὸν ἀγνότερο
παλμὸ ἀπ' τὴν καρδιά τους,
τὰ ποῖα ἀθῶα φιλιά,

Καὶ μιὰ ἀρμονία μαγικὴ
γιὰ μένα νὰ σκορπίσῃς
ἀν νοιώθῃς μεσ' στὰ στήθη σου
τὸν πόθο ν' ἀναστήσῃς
τὴ μαύρη μου καρδιά.

Ἀθήναι 6 Ὀβρίου 1903

Μαρίκα Πίπιζα

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

ΤΣΕΛΚΑΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. τεύχος)

Ὁ Τσελκάς ἀνέστη ὀρθὸς ἐπὶ τῆς πύρνης, κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς τὴν κώπην καὶ ἐβύθισε τοὺς στυγνοὺς ὀρθαλμούς του εἰς τὸ ὠχρὸν, πρόσωπον τοῦ Γαβρίλη, οὗ τὰ χεῖλη ἔτρεμον. Οὗτος συνεσπειρωμένος κύπτων πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὡμοίαζε πρὸς γαλῆν, ἐτοιμὴν νὰ πηδήσῃ. Ἦκούετο ἄγριος βρυγμὸς τῶν ὀδόντων καὶ φοβερὸς τριγγμὸς ὀστέων τινων.

— Ποῖος φωνάζει; ἠκούθη ἐκ τῆς θαλάσσης αὐστηρὰ φωνή.

— Λοιπὸν, διάβολε, τράβα κουπί! . . . ἡ-συχα τὰ κουπιά! . . . θά σε σκοτώσω, σκύλε! . . . λοιπὸν τράβα! . . . ἔνν, δῖο! Λοιπὸν! Μιλιά μόνο ἂν βγάινε . . . θά σε ξεσχίσω . . . — ἐφρύαττεν ὁ Τσελκάς.

— Παναγία . . . παρθένε . . . — ἐψιθύριεν ὁ Γαβρίλης τρέμων, ἀπολέσας τὰς δυνάμεις του ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς βίας προσπαθείας.

Ἡ λέμβος εὐτρόχως ἔστρεψε καὶ διηυθύνθη ὀπίσω εἰς τὸν λιμένα, ὅπου τὰ φῶτα τῶν φανῶν συνιδέοντο εἰς ποικιλόχρωμον σύμπλεξιν καὶ ἐφαίνοντο οἱ κερμοὶ τῶν ἰστέων.

— Ἐη! ποῖος φωνάζει—ἠκούθη πάλιν.

Νῦν ἡ φωνὴ ἦτο μακρότερον ἢ πρότερον ὁ Τσελκάς ἠούχατεν.

— Ὁ ἴδιος, σύ, φίλε, καὶ φωνάζεις! — εἶπε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν κραυγῶν καὶ εἶπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν Γαβρίλην, ψιθυρίζοντα εἰσέτι προσευχήν:— Ἐ ἀδελφέ, εὐτυχία σου! Ἄν αὐτοὶ οἱ διαβόλοι τῶρριχναν κατόπιν μας—τὸ τέλος σου θῆταν. Ἀκοῦς; Μιά κι ἴσα . . . ἔς τὰ ψάρια! . .

Τώρα, ὅτε ὁ Τσελκάς ὡμίλει ἡσύχως καὶ μάλιστα μετὰ τινος ἀγαθότητος, ὁ Γαβρίλης, τρέμων ἀκόμη ὅλος ἐκ τοῦ φόβου, ἰκέτευσεν:

— Ἀκουτέ με σύ ἑμένα! Γιά τῶνομα τοῦ Χριστοῦ, σέ παρακαλῶ ἀφησέ με! βγάλε με πουθενά! Ἄη—ἄη—ἄη! . . . Χάθηκα, ὀλότλα χάθηκα! . . . Ἐ θυμήσου τὸν θεό, ἀφησέ με! ἔς τί ἐγὼ θά σοῦ εἶμαι χρήσιμος; Ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ ἕνα τέτοιο! . . . Δὲν πιάστηκα γὼ σέ τέτοιες δουλειές . . . Πρώτη φορά . . . Θεέ μου! Χάθηκα,

για βέβαια. Πῶς, ἀδελφέ, μὲ γέλπες; Ἐ; ἀμνηστία πέρνεις ἔς τὸν λαιμό σου! . . . ψυχὴ χαλνῆς! . . . Οὐ δουλεῖς—ἔς . . .

— Τί δουλεῖς; —τραχέως ἠρώτησεν ὁ Τσελκάς.— Ἐ; τί δουλεῖς;

Ὁ φόβος τοῦ νεανίου ἤδυνεν αὐτὸν ἠύφρηνετο καὶ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ Γαβρίλη καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ἰδοὺ ποῖος εἶναι αὐτός, ὁ Τσελκάς, φῆθερός ἀνθρωπος.

— Σκοτεινὴ; δουλεῖς, ἀδελφέ . . . Ἄφησέ με γιά τὸν θεό . . . Σέ τί σοῦ χρησιμεύω ἐγὼ; . . . Ἄϊ, Ἄγαπητέ . . .

— Οὐ σώπαινε! Ἄν δέν μου χρειάζετο δέν θά σ' ἔπερνε. Κατάλαβες; Ἄ, σώπαινε.

— Θεέ μου, ὀλολύζων ἐστέναξεν ὁ Γαβρίλης.

— Οὐ-οὐ! . . . θά μου τσαμπουνίζης!—διέποψεν αὐτὸν ὁ Τσελκάς. Ἄλλ' ὁ Γαβρίλης δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρατηθῇ καὶ ἡσυχώτερον ὀλολύζων, ἔκλαιεν, ἀπεμάσσετο, συνεταράσσετο ἐπὶ τοῦ καθίσματος, ἀλλ' ἐκωπηλάτει ἰσχυρῶς, ἀπελιπτικῶς. Ἡ λέμβος ἔφρευγεν ὡς βέλος. Ἐκ νέου εἰς τὸν δρόμον τῶν ὠρθώθησαν σκοτεινὰ σκάφη πλοίων καὶ ἡ λέμβος πάλιν ἐξηφανίσθη μετὰ αὐτῶν ὡς βέμβυξ, στρεφόμενη εἰς τὰς στενάς ταινίας τοῦ ὕδατος μετὰ τῶν σκαφῶν.

— Ἐη σύ! ἄκουτε! ἂν ρωτήση κανένας γιά τίποτε—σώπαινε ἂν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴ σου! Κατάλαβες;

— Ὁχ μά! . . . Ὁχ! — ἀπελιπτικῶς ἐστέναξεν ὁ Γαβρίλης εἰς ἀπάντησιν εἰς τὴν αὐστηρὰν διαταγὴν καὶ πικρῶς προτίθεσε: πάει ἡ τύχη μου! χάθηκα! . . .

— Ὁχι βροή!—καθ' ὑποβολὴν ἐψιθύριεν ὁ Τσελκάς.

Ὁ Γαβρίλη ἐκ τοῦ ψιθύρου τούτου ἀπώλεσε πᾶσαν ἰκανότητα οἰασθήποτε σκέψεως καὶ ὠχρίασεν ὡς νεκρός, καταληφθείς ὑπὸ τοῦ κρυεροῦ προκιοθήματος δυστυχήματος. Μηχανικῶς ἐβύθισε τὰς κώπας εἰς τὸ ὕδωρ, ἐλύγισε πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνύψωσεν αὐτάς, ἐκ νέου ἐβύθισεν αὐτάς καὶ καθ' ὅλον τοῦτον τὸν χρόνον ἀτενῶς παρατήρει τὰς λάμπας του, τὰ ἐκ φλοιοῦ φιλόρας ὑποδήματά του.

Ὁ ὑψηλὸς θόρυβος τῶν κυμάτων ἐβόα λυπηρῶς καὶ ἐνέπνεε τρόμον. Ἰδοὺ ὁ λιμὴν . . . ἤπι-

σθεν τοῦ γρηνιτώδους τοῦ τοίχου ἠκούοντο ἀνθρώπιναι φωναί, ὁ παφλασμὸς τοῦ ὕδατος, ἀσματα, λεπτὰ συρίγματα.

— Στάσου!—ἐψιθύριεν ὁ Τσελκάς—Πέταξ' τὰ κουπιά! Ἄγκυρώσου μὲ τὰ χέρια σ' ἀπ' τὸν τοίχο! Ἦσυχα διάβολε! . . .

Ὁ Γαβρίλης ἐχόμενος διὰ τῶν χειρῶν ἀπὸ γλοιώδους πέτρας ὡς δι' ἀρπάγης, διηύθυνε τὴν λέμβον κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου. Ἡ λέμβος ἐκινήθη ἀνευ θορύβου, ὀλισθαίνουσα πλευρόθεν ἐπὶ τῆς φυτοφόρου τῆς πέτρας γλύνης.

— Στάσου! . . . Δὲς τὰ κουπιά! δὸς τα δῶ! Καὶ τὸ πικραπόρι σου ποῦ εἶνε; ἔς τὸ σκακοῦλι; Δὸς τὸ σκακοῦλι! Οὐ δίνε το γρήγορα. Αὐτὸ εἶναι, ἀγαπητέ μου φίλε γι' αὐτό, γιὰ νὰ μὴ το στρίψης . . . Τώρα δὲν θά τὸ κόψης . . . χωρὶς κουπιά ὅπως ὅπως μποροῦσες νὰ φύγης, μὰ χωρὶς διαβατήριον θά φοβηθῆς. Περιμένε! Καὶ κῦττιζε, τσιμουδιά! μιλιὰ ἐβγανες—καὶ ἔς τὴν πάτο τῆς θαλάσσης θά σε βρῶ! . . .

Καὶ ἀφνης, ἀγωνίσας τι ὁ Τσελκάς ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐξηφανίσθη ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ὁ Γαβρίλης ἐφρικίασε . . . Τόσον ταχέως ἐξετελέσθη τούτο. Ἦρθάνθη ὅτι καταπίπτει, κατακυλιεταὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ κατάρτατον βάρος καὶ ὁ φόβος, ὁ ὅποιος συνετεχνε αὐτὸν πλησίον τοῦ σκελετώδους τούτου κλέπτου μὲ τοὺς μεγάλους μύστακας . . . Νὰ σπύση τώρα . . . Καὶ ἐλευθέρως ἀναπνεύσας, περιέβλεψε περὶ ἑαυτὸν, εἰς ἀριστερὰ ὑψοῦτο μαῦρον σκάφος ἀνευ ἰστέων, κολοσσιατὸν τι φέρετρον ἀνευ ἀθρώπων, ἔρημον . . . Ἐκαστος κτύπος τοῦ κύματος ἐπὶ τῶν πλευρῶν του ἐγέννα ἐν αὐτῷ ὑπόκωρον, βωῶντα ἤχον, ἔμοιον πρὸς βραεῖαν ἀναπνοήν. Ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐξετείνετο ὁ ὑγρὸς πέτρινος τοῖχος τῆς προκυμαίας ὡς ψυχρὸς καὶ βῆρὸς ὄρις. Ὅπισθεν ἐπίσης ἐφαίνοντο μαῦροί τινες σκελετοὶ καὶ ἔμπροσθεν εἰς τὸ ἀνοιγμὸν μετὰ τῶν τοίχου καὶ τοῦ σκάφους τοῦ φερέτρον τούτου ἐφαίνετο ἡ θαλάσσα, σιωπηλὴ, ἔρημος, ὑπεράνω δὲ κῦττης μαῦρα σύννεφα. Ἐκινούντο ταῦτα βραδέως, γιγαντώδη, βαρέα, λαβάνοντα ἐκ τοῦ σκότους τὸν τρόμον, τὴν φρικὴν, τὴν ὀποῖαν ἐνέπνεον, καὶ ἔτοιμα νὰ πλακώσωσι τὸν ἀνθρωπὸν μὲ τὸ βάρος των. Τὸ πᾶν ἦτο ψυχρὸν, μαῦρον, ἀπκίστιον. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβεν τὸν Γαβρίλην. Ὁ φόβος οὗτος ἦτο χει-

ρων τοῦ φόβου, ὃν ἐρύσα ὁ Τσελκάς εἰς αὐτόν. Συνέλαβε τὸ στῆθος τοῦ Γαβρίλη εἰς τὰς σιδηρὰς ἀγκάλας του, συνέσφιγξε, συνεπίεσεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ σκαμνίου τῆς λέμβου . . .

Πέριξ σιωπὴ ἐβασίλευσεν. Οὔτε φωνὴ ἐκτὸς τῆς ἀναπνοῆς τῆς θαλάσσης, καὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἡ σιωπὴ αὕτη—ἐδῶ τώρα ἀμέσως—θὰ ἐκτραγῆ εἰς τι φοβερόν, λυσσωδῶς θυελλώδες, εἰς τι τοιοῦτο, τὸ ὅποτον θὰ ἀναταράξῃ ἐκ τοῦ πυθμένος ὅλην τὴν θάλασσαν, θὰ διαρρήξῃ τὰ βρέαα πλήθη τῶν συννέφων καὶ θὰ διακριθῇ εἰς τὴν ἔρημον τῆς θαλάσσης ὅλα τὰ μαῦρα αὐτὰ πλοῖα. Ἐὰ σύννεφα εἶρπον ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ οὕτω βραδέως καὶ μελαγχολικῶς ὡς καὶ πρότερον, ἀλλ' ἠῦξανον διαρκῶς προστιθεμένων εἰς αὐτὰ νέων καὶ νέων συννέφων, ἀνερχομένων ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἦτο δυνάτων βλέπων τις τὸν οὐρανὸν νὰ σκεφθῇ ὅτι καὶ οὗτος—ἐπίσης εἶναι θάλασσα τετραγμένη καὶ ἀνεστραμμένη ἐπὶ τῆς ἄλλης, κοιμωμένης, ἡσύχου καὶ λείας. Τὰ σύννεφα ὡμοίαζον πρὸς τὰ κύματα ριπτόμενα, πλπτοντα—εἰς τὴν γῆν κάτω εἰς οὐλάς φαιὰς ἀλύσεις λόφων—εἰς τὴν ἄβυσσον, ἐξ ἧς ἀπεσπάθησαν τὰ ἀέρινα αὐτὰ κύματα,—καὶ εἰς τὰ γεννόμενα κύματα, μήπω καλυφθέντα ὑπὸ τοῦ πρασινωποῦ ἀρροῦ τῆς φρενητιάζσεως καὶ τῆς ὀργῆς.

Ἀκολουθεῖ

Κλ. Βαθαρόακις

ΑΠΟ ΤΗΣ «ΑΚΤΙΝΕΣ»

Η ΜΑΓΕΜΜΕΝΗ ΣΟΥ ΠΟΔΙΑ

Τὴ μαγεμμένη σου ποδιά,
Ποῦ τὸ κορμί σου ἔχει στολίση,
Νεράιδες ἔχουνε κεντήση
ἔς τὴν ὄμορφη τὴν ἀμμουδιά,
'κεῖ ποῦ θά πᾶς καὶ ἡ ποδιά
μ' ἀφροὺς θά παίξῃ, θά ἠμιλήσῃ.

Ἐστὴν τεχνικὴ σου τὴν ποδιά
εἶν' ἡ Ἐδέμ ζωγραφισμένη,
ποῦ εἶνε λουλούδια φορτωμένη.
Ἄχ! τῶν ἀνθῶν ἡ μυρωδιά,
ποῦ μέσα βγαίνει ἀπ' τὴν ποδιά,
καὶ πεθαμμένους ἀνασταίνει.

Κάθε κεντίδι 'στὴν ποδιά
πουλιά καὶ πεταλούδες σέρνει
κι' ἐκεῖ ποῦ ἀλαλα τὰ φέρνει,
μαζὶ τὴ δόλια μου καρδιά
ἢ μαγευμένη σου ποδιά
μὲ κάθε λόθο συνεπαίρνει.

- Τὴν ξακουστή σου τὴν ποδιά
κόραις μὲ ζήλεια προσκυνοῦνε
κι' ἀλλαις γλυκὰ τὴν τραγουδοῦνε·
μὰ ἐγὼ 'ς τὴν κάθε ψαλμουδιὰ
νοιώθω 'δική μου τὴν ποδιά
νὰ λὲν ἢ Μοίραις, ποῦ περνοῦνε.

Ναί! 'ς τὴ χρυσῇ σου τὴν ποδιά
καὶ 'ς τὰ χιονᾶτά σου τὰ στῆθη
θὰ γύρω ἐγὼ μὲ κάποια λήθη
ὅταν ἀκούσω μιὰ βραδυὰ
γιὰ τὴν πανώρη σου ποδιά
νὰ 'πῆς τὸ πλάνο παραμῦθι.

Ἐρ Σμύρνη.

Στυλ. Σπεράντζας

ΨΥΧΟΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑ

ΨΥΧΟΠΑΘΕΙΑΙ ΕΝ ΤΩ ΣΧΟΛΕΙΩ ΝΥΞΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Συνέχεια ἴδε ἀρ. 25

Ὁ Στρούμπελ, ὁ διαπρεπὴς φιλόσοφος καὶ παιδαγωγός (καθηγητὴς καὶ τοῦ Διευθύνου Κωνσταντίνου ἐν Λειψίᾳ) ἐν τῇ ρηξικελεύθῳ αὐτοῦ *Παιδαγωγικῇ Παθολογίᾳ*, εἰς τὴν πιθικῶς συεργάσθη καὶ ὁ πασίγνωστος ἐν τῷ ἰατρικῷ κόσμῳ υἱός αὐτοῦ, ἐν τῷ κεφαλαίῳ «die Klassifikation der Fehler» προσπαθεῖ νὰ κατατάξῃ συστηματικῶς τὰ ἐλαττώματα τῶν παιδίων καὶ τίθησι διαφόρους βάσεις κατατάξεως· οὕτω διαίρει αὐτὰ εἰς *χρονία*, εἰς *κληρονομικὰ* καὶ *ἐπίκτητα*, ἢτοι ἔμφυτα ἐλαττώματα καὶ ἐκ συναστροφῆς ἐπιγενόμενα, ἔσωθεν ἐκπηγάζοντα ἢ ἔξωθεν (einheimisch, fremden Ursprungs).

Ὁ διδάσκαλος ὀφείλει διὰ συντόνου προσοχῆς

4. Strumqel *Padagogische Pathologie*. Τρίτη ἐκδοσις· ἀναθεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Spizner Κεφ. VIII.

νὰ παρατηρήσῃ, ἐφ' ὅσον τῷ εἶνε δυνατὸν, τὴν φύσιν καὶ τὴν πορείαν τοῦ παρουσιαζομένου ἐλαττώματος· διὸτι ὑπάρχει φόβος μήπως διὰ πλημμελοῦς ἐπιεικέως καὶ συγκαταβάσεως πρὸς ἀνυπαρκτον νευροπάθειαν ἀποθρασύνῃ τὴν ἐξ ἔθους ἀτασθαλίαν καὶ καταστρέψῃ ἀντὶ νᾶ σώσῃ.

Ἐν πρώτοις λοιπὸν θὰ διακριθῶντι ἂν τὰ ψυχοπαθῆ φαινόμενα *ἐλαττωματικά* ἢ *διαρκῶσι* ἐπὶ μακρόν, θὰ ἐξετάσῃ ἂν ἐκδηλῶνται συγχρόνως μετ' ἄλλων νοσηρῶν συμπτωμάτων ἢ συνδέωνται μετ' αὐτῶν, ὅπως ἡ ἠθικὴ παράνοια συνεκφάνεται μετὰ πνευματικῆς ἀσθενείας. Σπουδαίον ἐπίσης εἶνε νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν ἐν τῇ οἰογενεῖα τοῦ παιδίου ὑπάρχουσι ψυχοπαθεῖς· ἀλλ' ἂς μὴ ἀπατηθῇ ἂν ἴδῃ τοῦ γονεὺς αὐτοῦ ὑγιεῖς ὀφείλει νὰ γινώσκῃ ὅτι πλὴν τῆς ἀμείνου κληρονομικότητος ὑπάρχει καὶ δι' ὑπερπηδήσεως γενεῶν, τὴν ὁποῖαν ὁ Λουκάς ὀνομάζει *heredité en retour*, οἱ Ἄγγλοι, *reversion* ἢ *throwing back* καὶ οἱ Γερμανοὶ *Rückschlag* ἢ *Rückschlag*. Τὴν μορφήν ταύτην τῆς κληρονομικότητος ἐγίνωσκεν ἤδη ὁ Ἀριστοτέλης· αὕτη δὲ μόνον καλεῖται *ἀταβισμός* καὶ οὐχί, ὡς συνήθως, ἐν γένει ἡ κληρονομικότης.

Ἡ ὀρθὴ λοιπὸν διαγνωσις ἐλαττώματός τινος ἀπαιτεῖ ἀδιάλειπτον παρατήρησιν, ἥς τὸ σμῆμα καταγράφει ἐπιμελῶς ἐκαστοτὸς ὁ διδάσκαλος. Ἐννοεῖται ὅτι τὴν παρατήρησιν ταύτην δὲν περιορίζει μόνον εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς παραδόσεως, ἀλλ' ἐπεκτείνει αὐτὴν καὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου, ὅπου παύουσι τὰ παιδία κατὰ τὸ διάλειμμα, καὶ εἰς τὴν ὁδόν, ζῆτεῖ δὲ καὶ παρὰ τῆς οἰκογενείας πληροφορίας περὶ τῆς ἐν τῷ ἐκφω διαγωγῆς τοῦ παιδίου.

Ἐν τῷ περιωνύμῳ παιδαγωγικῷ φροντιστηρίῳ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἰέντς, τῷ διευθυνομένῳ ὑπὸ τοῦ δικσῆμου παιδαγωγοῦ Rein, εἰς ὃ εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ φοιτήσῃ καὶ ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας, τηρεῖται ἐπιμελῶς βιβλίον ἀπεικο-

1. Περὶ τὰ ζῶα ἱστορίαι VII 6. Περὶ γενέσεως I 18.
2. Πρβλ. Ribot. *L'heredité psychologique* [loi de l'heredité en retour ou atavisme].
3. Πῶς ἐργάζονται ὡς πρὸς τοῦτο οἱ Ἀμερικανοὶ ἴδε τὴν περὶ «Ψυχολογία τοῦ παιδίου» πραγματείαν μου ἐν τῇ Ἐπετηρίδι τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως 1901-1902 σελ. 216 - 232 /

νίζον ὅσον ἐνεστι πιστῶς τὸν χαρακτῆρα ἐκαστοῦ μαθητοῦ κατὰ τὰς ἐκαστοτὲς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ. Καὶ ἐνταῦθα ὁ διδάσκαλος ἔχει ἀδιαλείπτως πρὸ ὀρθολογῶν τὰ παιδία, μετὰ τῆς δεύσεως δὲ εὐστοχίας, ὥστε νὰ μὴ ὑποπτεύωνται ταῦτα ὅτι κατασκοπεύονται.

Αἱ παρατηρήσεις καταγράφονται ἐν τῷ μνησθέντι βιβλίῳ κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν.

1. Οἰκιακαὶ σχέσεις.
2. Ἡλικία, Μόρφωσις.
3. Ἐξωτερικόν (Φύλ τοῦ σώματος, παράστημα καὶ βλέμμα, τάξις περὶ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ σχολικὰ σκεῦη).
4. Ἀνάπτυξις ὡς πρὸς τὸ γνωστικόν (Ἀντίληψις, ἐνδιαφέρον, κατ' οἶκον ἐργασίαι, προσφιλεῖς ἀσχολίαι καὶ κλίσεις).
5. Ἐκδηλώσεις τῶν συναισθημάτων (διανοητικά, ἠθικά, καλλισθητικά, θρησκευτικὰ συναισθήματα, συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς οἰκείους, διδασκάλους καὶ συμμαθητάς.)
6. Προτάσεις πρὸς διόρθωσιν τῶν ἐλαττωμάτων ἐν σχέσει πρὸς τὴν παιδονομίαν, τὴν διδασκαλίαν καὶ ἀγωγὴν.

Ῥητῶς συνιστάται εἰς τοὺς διδασκάλους κατὰ τὰς ψυχικὰς ταύτας σκιαγραφίας νὰ διακριθῶσιν τὴν αἰτιώδη σχέσιν τῶν ἐκαστοτὲ παρατηρήσεων (*).

Καταφανὴς εἶνε ἡ σπουδαιότης τῶν τοιούτων σκιαγραφιῶν τὰ παιδία προαγόμενα εἰς ἄλλην τῆξιν δὲν μεταβαίνουσιν ἄγνωστα εἰς τὸν νέον διδάσκαλον, ὑποχρεούμενον ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὴν ἐξέτασιν τῆς ψυχικῆς αὐτῶν ιδιοφυίας. Ἄν δὲ γείνη ἀνάγκη προσκλήσεως ψυχιάτρου, εὐρίσκει οὗτος πολύτιμον ὕλικόν ἀπαραίτητον εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ παρελθόντος τοῦ παιδίου.

* *

Τώρα γεννάται τὸ ζήτημα πῶς δύναται νὰ συντελέσῃ ὁ διδάσκαλος εἰς τὴν προφύλαξιν τῶν παιδίων ἀπὸ ψυχοπαθειῶν καὶ εἰς τὴν θεραπείαν αὐτῶν.

Φαινόμενά τινα ἤδη εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ψυχοπαθειῶν ἀνήκοντα, ἢ δυνάμενα σὺν τῷ χρόνῳ νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ψυχοπαθείας, τὴν αἰτίαν ἔχουσιν ἐν σωματικαῖς καταστάσεσι, εὐθὺς δὲ ὡς αὐταὶ διαγνωσθῶσι, δυνατὸν εὐχερῶς νὰ θεραπευθῶσι. Ὁ Χάκ ἀναφέρει δεκαπενταετῆς παιδίον

4) Aus dem pädagogischen universitäts-Seminar zu Jena 3 heft. seil. 47.)

πάσχον χρόνιαν καταρροϊκὴν ἐξοιδήσιν τῆς ρινικῆς βλεννογόνου μεμβράνης· εἶχε κεφαλαγίαν, ἦτο ἀνίκανον νὰ ἐκτελέσῃ τὰς σχολικὰς ἐργασίας του, ἐλησμόνει τὰ μαθηθέντα, ἐν γένει δ' ἔπασχεν ἀμβλύωνται. Ἡ κυττηρίασις τῆς βλεννογόνου μεμβράνης ἀπέδωκεν εἰς τὸ παιδίον τὴν προτέραν πνευματικὴν ζωηρότητα (1).

Ὁμοίαν περίπτωσιν ἀναφέρει ὁ Bresgen. Κοράσιον ἐκ γενετῆς ἀδυνατοῦν ν' ἀναπνεύσῃ διὰ τῆς ρίνος, ἤδη ἑπταετῆς ἤρχισε νὰ φοιτᾷ εἰς τὸ σχολεῖον· ἦτο δυσμαθὴς, ἀνίκανον νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ἀφηρημένον καὶ εἶχε κεφαλαγίαν. Μετὰ τὴν θεραπείαν τῆς ρίνος ἐπῆλθε γενικὴ βελτίωσις αἱ κόρη φαίνεται· ἀνθηρὰ, ἡ ὅλη δ' αὐτῆς ὑπόστασις μετεβλήθη. Ἡ πρῶτην μεψίμοιρος καὶ ἀμβλεια, τώρα εἶνε εὐθυμος, ζωηρὰ καὶ νοήμων.

Ὁ Οὐφερ, ἐν τῷ μνημονευσθέντι ἔργῳ αὐτοῦ ἀναφέρει καὶ ἄλλην ὁμοίαν περίπτωσιν ἄρρενος παιδίου, ὅπερ ριζικῶς ἐθεράπευσεν ὁ Λέντζμαν. Ἡ νοσηρὰ πνευματικὴ κατάστασις, ἡ τὴν αἰτίαν αὐτῆς ἔχουσα ἐν τῇ κωλύσει τῆς διὰ τῆς ρίνος ἀναπνοῆς, εἶνε γνωστὴ ἐκ τῶν ἐρευνῶν τοῦ Ὀλλανδοῦ ἱατροῦ Guyé ὡς *ρινικὴ ἀπροσέξια* (arprosexia masalis.) Ὁμοίαν ἐπίδρασιν ἀσκῶσι καὶ πχθήσεις τοῦ ὠτός.

Ἐκ τῆς Νευρολογικῆς καὶ ψυχιατρικῆς Ἐπιθεωρήσεως.
Ἄριστ. Κουρτίδης

Ο ΑΡΓΑΙΟΣ

Ποῶς εἶδε γέρο γίγαντα μ' ὀρθοτὸ κορμί του,
κάτασπρα μακρὰ μαλλιά ἀπ' τὴ ψῆλῃ κορφή του
νὰ χύνονται στοὺς ὄμους του ὡς θάλασσα ἀγρωμένη
καὶ νὰ μπερδεύουν ξίπλεκα στὸ σεβαστὸ του γένει·
Νᾶχη πλατὴ τὸ μέτωπο, μὲ ἄγριες ρυτίδαις,
φρύδια ὡς κύματα θαλά! Γέροντα τέτονον εἶδες·
Μὲ σοβαρὴ καὶ σκνθροπὴ τὴν ψυὴ του αἰώνια
νὰ στέκη πάντ' ἀκλόνητος; νὰ μὴ μπορούν τὰ χροῖνά
νὰ γέροντε τὴν πλάτη του ποτὲ τὴν ἀνδρωμένη
καὶ γίγαντα θεώρατος καὶ ἄσειστος νὰ μείνῃ;

Τὸν βλέπω ἄγριος καὶ παγωμένος,
στέκει περήφανος, κατσοφλασμένος

1) Emminghaus . . . 142.

στὰ χρόνια γέροντας, στὸ σῶμ' ἀμαῖος πάντα, ὁ γίγαντας γέρο- Ἀργαῖος. Ἀπὸ τοῦ ὄμου του ἔως τὴ μέση ματῶνα εὐρύχωρο ἔχει φορέσει, καταχνιά, σίγγεφο, βροχή, χαλάλι. ὁποῦ τὴν πλάτη του δὴν σκεπάζει. Ἡ κορφή ἔξωρη ἀπ' τὸ σῶμα περὶ μακρὰ φαίνεται, περὶ ψηλὴ ἀκόμα, πάντα κατὰλευκη, κρησταλλωμένη, πρὸς τὰ οὐράνια δὲς κ' ἀναβαίνει ὡσὰν τὰ ἤθελεν ἐκεῖ τὰ θῆσση καὶ μετὰ σύγγεγα τὰ κουβετζίσση . .

Πανίψηλος, κατάψυχρος, ὀλόλευκος, χιονάτος, ἀγριος, δίχως λούλουδο, δλο κρημονὸς γεμάτος Ἡ στείρωμένη βία του ποτέ, ποτέ, δὲν δίδε οὔτε ἓνα δένδρο, ἓνα φυτὸ τῆς ἐρημιᾶς στολίδι, οὔτε λουλοῦδι ταπεινὸ ἢ τοῦ βουνοῦ χορταρι, σιτὴν παρωμένη του μορφή τῆς ἀ σκορπῆ μὲν ἄχρη Φοβερός γίγαντας ποτὲ ἔβγαλεν ἀπ' τὸ στόμα φωτιά, καπνὸ καὶ χαλασμό, κατακλυσμό καὶ χῶμα. Τριγύρω λόφοι καὶ βουνὰ εἶνε κλιδιά δικά του τὰ γέννησ' ἀπ' τὰ σπλάχνα του, ἀπὸ τὰ σωθικά του τὰ παραστέκοντε πιστὰ ἔσθ' ἡ γέροντα πατέρα καὶ τὰ θυμύλουτε ἔσθ' ἡ πῶς ἦτανε μὲν μέρα δράκοντας γίγας φοβερός σὴ δούτοχη τὴ χώρα, αὐτὸς ἐδῶ ὁ γέροντας, ποῦ ροχαλιάζει τώρα . . . Κοιμᾶται τώρα ἀντὶ φωτιά πάρος τοῦ παραστέκει, σούφωρας ἀγριος, ἀστραπαῖς συχναὶς κ' ἀστροπελέκι. Κοιμᾶται τώρα ὁ γίγαντας μὰ μήπως ξαναρχίσση καπνὸ καὶ φλόγα τὰ ξερῆ; μὴ τύχη καὶ ἔσπνηση;—

Zerz' idere Kaisarelas tñ 30 Νοεμβρίου 1903

Κωνστ. Ι. Ἀλεξιάδης διδάσκαλος.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

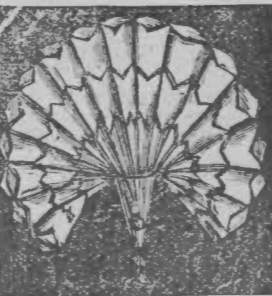
Δίπλωδες χειρομάκτρων

Ριπίδιον μὲ τέσσαρας σειρὰς πτυχῶν. — Φύλλα φοίνικος. — Ἐγχειρίδιον. — Νυκτερίς. — Σχήμα μὲ τέσσαρας τετραγώνους θήκας. — Σάκκος δι' ὡά. — Πλοῦτον.

Ἴνα ἐπιτυγάνωμεν ἀληθῶς καλλιτεχνικὴν δίπλωσιν τῶν χειρομάκτρων εἰς διάφορα σχήματα, πρέπει ἀπαραίτητως τὰ χειρομάκτρα νὰ ἴναι ἐκ λιν.ῦ κλωδοτοῦ

(damascé.) καλῶς σιδηρωμένα μετὰ μικρᾶς δόσεως ἀμύλου (κόλλας), νὰ ἔχωσι δὲ μῆκος 80 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ πλάτος 72 ἑκατοστῶν.

Ἐκδιπλώσατε τὸ χειρομάκτρον καὶ σχηματίσατε κατὰ μῆκος τέσσαρας παραλλήλους μεγάλας πτυχὰς ἑκάστης πλάτους ἑκάστην. Μετὰ τοῦτο ἀρχίζουσι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου διπλοῦτε μέχρι τοῦ ἑτέρου εἰς πολλὰς μικρὰς καθέτους πτυχὰς 2 ἑκατοστ. πλ.

Καταβιάσατε ὀλίγον Ἀρ. 1. Ριπίδιον μὲ τέσσαρας πρὸς τὰ ἑμπρὸς τὰς τρεῖς σειρὰς πτυχῶν. ὀριζοντίους πτυχὰς, τὴν δὲ ἀνωτέραν πρὸς τὰ ὀπίσω οὖτω, ὥστε νὰ σχηματίζηται δόντουρ τὸ ἄκρον καὶ τοποθετήσατε ἐντὸς καταλλήλου ποτῆ (συ. ὡ; δεικνύει ἡ εἰκὼν (ἀρ. 1.)

Ἐκδιπλώσατε καθ' ὀλοκλησίαν τὰ χειρομάκτρον λάβετε τὰ τέσσαρα αὐτοῦ ἄκρα καὶ φέρετε εἰς τὸ κέντρον ὥστε νὰ σχηματισθῶσι τέσσαρες γωνίαι. Διπλώσατε εἰς τὰς δύο ἀπέναντι γωνίας εἰς σχῆμα τριγώνου καὶ σχηματίσατε δώδεκα καθέτους πτυχὰς 2 ἑκατοστομ. πλάτ. ἑκάστην. Τὸ οὕτω σχηματισθὲν φύλλον φοίνικος, τοῦ ὀπίου τοῦ ὄψις δύναται νὰ θῆσση μὲχρι 48 ἑκατ. τοποθετήσατε ἐντὸς ποτηρίου ὡς ἡ εἰκὼν (ἀρ. 2.)

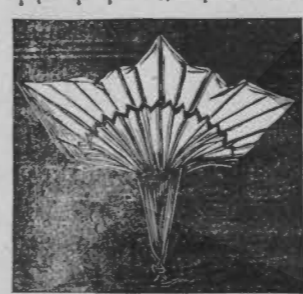
Ἀρ. 2. Ἐκδιπλώσατε τὸ χειρομάκτρον λάβετε τὰ δύο πρὸς τὰ ἄνω ἄκρα καὶ συνενώσατε εἰς τὸ κέντρον οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῆ γωνία. Μετὰ τοῦτο διπλώσατε κατὰ μῆκος εἰς δύο πτυχὰς φύλλον φοίνικος τὴν κάτω πλευρὰν τοῦ χειρομάκτρον, δι' ἧς θὰ σχηματισθῆ ἡ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου. Ἀκολουθῶς διπλώσατε εἰς πτυχὰς καθέτους 3 ἑκ. πλάτους ἑκάστην καταβιάσατε ὀλίγον τὴν μίαν ὀριζόντιον πτυχὴν πρὸς τὰ ἑμπρὸς καὶ θέσατε τὸ χειρομάκτρον ἐντὸς ποτηρίου ὡς ἡ εἰκὼν (ἀρ. 3.)

Ἀνάβετε τὰ δύο πρὸς τὰ ἄνω ἄκρα τοῦ χειρομάκτρον καὶ συνενώσατε εἰς τὸ κέντρον, ὡς εἰς τὸ προηγούμενον σχῆμα. Δι' αὐτῶν θὰ σχηματισθῆ ἡ κεφαλὴ Ἀρ. 3. Ἐγχειρίδιον. τῆς νυκτερίδος. Ἀκολουθῶς διπλώσατε τὴν κάτω πλευρὰν τοῦ χειρομάκτρον εἰς πτυχὴν 12 περίπου ἑκατοστομ. πλάτους καὶ ἐπαναδιπλώσατε αὐτὴν ἐκ νέου πρὸς τὰ κάτω. Τὰ δύο ἄκρα τῆς πτυχῆς ταύτης σύρετε πρὸς τὰ ἔξω οὖτω ὥστε νὰ εὐρίσκωνται ὀλίγη χαμηλότερον τῆς ἐν

τῶ μέσῳ γωνίας, παριστῶντα τὰς πτέρυγας τῆς νυκτερίδος. Μετὰ τοῦτο στρέψατε ἐπιτηδεῖως τὸ χειρομάκτρον καὶ διπλώσατε εἰς καθέτας πτυχὰς, διευθετοῦσαι αὐτὰς ἐντὸς ποτηρίου, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι (ἀρ. 4.)

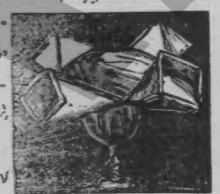
τῶ μέσῳ γωνίας, παριστῶντα τὰς πτέρυγας τῆς νυκτερίδος.

Ἀρ. 4. Νυκτερίς.

Τοῦτο ἀπαιτεῖ χειρομάκτρα σχήματος τετραπλευροῦ τετραγώνου. Ἀφοῦ ἐκδιπλώσατε τὸ χειρομάκτρον, φέρετε τὰς τέσσαρας γωνίας του εἰς τὸ κέντρον.

Ὀῦτω θὰ σχηματισθῆ κανονικὸν τετράγωνον. Ἐπαναλάβετε τὸ αὐτὸ καὶ ἐκ δευτέρου στρέψατε ἀκολουθῶς εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τὸ χειρομάκτρον καὶ διπλώσατε πάλιν τὰς γωνίας κατὰ τὴν ἴδιον τρόπον. Μετὰ τοῦτο στρέψατε αὐτὸ καὶ πάλιν καὶ ἐπαναλάβετε τὸ ἴδιον. Ἀκολουθῶς τοποθετήσατε τὸ οὕτω δεδιπλωμένον χειρομάκτρον ἐπὶ ὕψιλου ποτηρίου καὶ ἐκ τῶν γωνιῶν αὐτοῦ σχηματίσατε ἐπιτηδεῖως τὰς τέσσαρας τετραγώνους θήκας εἰκὼν (ἀρ. 5.)

Ἀρ. 5. Τέσσαρες θήκαι

Διπλώσατε δις τὸ χειρομάκτρον κατὰ μῆκος. Εἶτα διπλώσατε τὰ ἄκρα σχηματίσατε ἐν τῶ μέσῳ γωνίας. Λάβετε τότε τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἄκρον καὶ ἐπαναφέρετε αὐτὸ πρὸς τὴν γωνίαν οὖτω ὥστε νὰ σχηματισθῆ τετράγωνον. Πράξατε τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ δεξιόν, τὸ ὀπίον οὕτω διασταυροῦται μετὰ τοῦ ἀριστεροῦ. Στρέψατε ἀκολουθῶς τὸ χειρομάκτρον Ἀρ. 6. Σάκκος εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν του καὶ θὰ ἔχητε τὸ ἐν τῇ εἰκόνι ἀρ. 6 σχῆμα, τὸ ὀπίον φέρι ἐν τῶ μέσῳ σάκκου, ὅπως ἐν αὐτῶ τοποθετοῦνται τὰ εἰς τὴν τράπεζαν παρατιθέμενα ὡς (à la coque).

Ἐκδιπλώσατε τὸ χειρομάκτρον, λάβετε τὰ δύο ἄκρα καὶ συνενώσατε αὐτά. Μετὰ τοῦτο στρέψατε τὸ χειρομάκτρον εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν καὶ ἐπαναλάβετε τὸ ἴδιον. Σχηματίσατε ἐπὶ τῆς πλευρᾶς, ἣν ἔχετε ἐνώπιόν σας πτυχὴν 8 ἑκατ. πλάτους καὶ καταβιάσατε τὰς ἀπέναντι σας γωνίας.

Στρέψατε τὸ χειρομάκτρον εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν καὶ πράξατε τὸ ἴδιον. Μετὰ τοῦτο πλησιάσατε τὰ δύο μέρη πρὸς ἄλληλα καὶ θὰ ἔχητε δύο μικρὰ πλοῦτα, τὰ ὅποια τοποθετοῦνται ἐπὶ παροψίδος ὡς δεικνύει ἡ εἰκὼν ἀρ. 7 ἐντὸς δὲ αὐτῶν δυνάμεθα νὰ θέσωμεν ἀνὰ 2 τεμάχιον ἄρτου.

Ἀρ. 7. Πλοῦτον

Μετὰ τοῦτο πλησιάσατε τὰ δύο μέρη πρὸς ἄλληλα καὶ θὰ ἔχητε δύο μικρὰ πλοῦτα, τὰ ὅποια τοποθετοῦνται ἐπὶ παροψίδος ὡς δεικνύει ἡ εἰκὼν ἀρ. 7 ἐντὸς δὲ αὐτῶν δυνάμεθα νὰ θέσωμεν ἀνὰ 2 τεμάχιον ἄρτου.

ΑΓΓΛ. Γ. Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΑΝΤΟΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ψυχιατρικὴ καὶ Νευρολογικὴ Ἐπιθεώρησις Σ.

Βλαβιανῶ ψυχιάτρου: Λαμπρὰν καὶ ποικίλην ἐπιστημονικὴν ὕλην περιέχει τὸ τελευταῖον 4ον τεῦχος τοῦ Β'. ἔτους τοῦ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἀρίστου ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ τοῦ τιμῶντος τὰ μέγιστα τὴν καθ' ἑμᾶς ἰατρικὴν ἐπιστήμην. Περιεχόμενα εἰσι τὰ ἑξῆς: «Δελτίον Φρενοβλαβῆς ἐγκληματίας, ὑπὸ Σ. Βλαβιανῶ. — Κλινικὴ νευρικῶν, ὑπὸ Ἀγ. Ἀρμυδίου. — Ἐγκληματολογικὴ ἀνθρωπολογία (ὑπὸ Σ. Βλαβιανῶ). — Ἱατροδαστικὴ, ὑπὸ Τιμ. Πλοῦτοῦλου. — Ἀλκοολισμὸς ὑπὸ Ρουχ. — Ὑγιεινὴ τοῦ πνεύματος, ὑπὸ Raveillé—Paris. — Γενικὴ Συνεργασία: Τὰ ὄνειρα καὶ ἡ τηλεπάθεια, ὑπὸ Σ. Βλαβιανῶ: Ἀπαιτήσεις Ν. Δέρβη, Ν. Ι. Καμπούρη. — Ἐσθέρτος Σπένσερ, ὑπὸ Σ. Βλαβιανῶ.

Καλλιτεχνικὴ Πινακοθήκη Δ. Ι. Καλογεροπούλου.

Ἐπίσης ποικίλην καὶ τερπνὴν ὕλην καὶ ὡραίας καλλιτεχνικάς εἰκόνας ὡς πάντοτε περιέχει τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ μηνιαίου καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ τοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου.

Ἐμπορικὸν ἐγκόλιον ἡμερολόγιον τοῦ 1904.

Ἰπὸ τοῦ κ. Σφοκλέους Ζαχαροῦτος ἐξεδόθη εἰς μικρὸν σχῆμα ἐμπορικὸν ἐγκόλιον ἡμερολόγιον, περιέχον οὐ μόνον πλείστας χρησίμους παντοίας φύσεως πληροφορίας, ἀλλὰ καὶ πρακτικὴν διδασκαλίαν ἀριθμητικῶν, ἤτοι μεθόδου τῶν τριῶν, ἐταιρίας ἀναμίξεως, τόκου, προεξόφλησεως κτλ. ἅπαντα γρησιμώτατα πραγματικῶς οὐ μόνον τοῖς εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἀσχολούμενοις, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα ἄνθρωπον. Διὸ τὸ συνιστῶμεν εἰς πάντας, ἃ τε τιμῶμεν 1/4 μόνον γρ. ἐνταῦθα καὶ 1/2 ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

Ἐσπερὶς Ἐρμου. Ἀπόθε ἀναγγέλλεται Ἐσπερὶς ἐν τῶ Μουσικῶ Συλλόγῳ Ἐρμῆ με πρόγραμμα ποικίλων καὶ τερπνῶν, προμηθῶν ἀληθῆ καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν εἰς τοὺς παρευρεθησομένους.

Μουσικὴ ἐσπερὶς Γ. Παχτίκου. Μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιτυχίας τιμηθεῖσα ὑπὸ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ἐδόθη τῇ παρελθούτῃ ἐβδομάδι καλλιτεχνικὴ ἐσπερὶς ὑπὸ τοῦ γνωστοτάτου ἀνὰ τὴν καθ' ἑμᾶς κοινωνίαν ἀτίτδος τῶν Μουσῶν κ. Γ. Παχτίκου, ἐν ἣ ἐψάλησεν πλείστα δημῶδη ἄσματα, ὧν αἱ μελωδίαι παρεσημάθησαν ὑπ' αὐτοῦ. Αἱ δημῶδεις αὐταὶ μελωδίαι, ἐξ αὐτῶν τῶν σπλάγχων τοῦ λαοῦ εἰλημμένοι, ἐνέχουσι μέγα ἐνδιαφέρον καὶ ἐξασκῶσιν ἀληθῆ γρησιάν οὕτω προσαγόμεναι εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἡμῶν κίνησιν. Ὅθεν εὐνόητος ἡ ἔκτακτος ἐπιτυχία τῆς ἐσπερίδος τοῦ κ. Παχτίκου, ὅστις καὶ χθὲς ἐσπέραν ἐπικίσατο διαλέξιν περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐν τῶ φιλ. Συλλόγῳ, ᾧ τιμὴ δὲ ἀπὸ καρδίας συγχάρμεν.

Οικογενειακή Έσπερις Φιλοπότῳ Ἀδελφότητος Ταταούλων Ἐπίσης μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας ἐδόθη τῇ ἑσπέρῃ τῆς 3ης Ἰανουαρίου τερπνὴ ἑσπερις ἔχουσα ὄλιγας οικογενειακὸν τὸν χαρακτῆρα ἐν τῷ οἰκῆματι αὐτῆς. Τὴν ἐφορτῆν, ἣτις διεξήχθη ἐν πλήρει φαιδρότητι καὶ τάξει ἐπηκολούθησε χρῆς. Ἐν γένει ἡ ἑσπερις αὕτη, ἦν πολὺ καὶ ἐκλεκτὸν πλῆθος ἐτίμησεν, ὑπέρβεν ἐν ἐτι δειγμα τῆς ὁσημέραι αὐξήσεως προόδου τοῦ κοινοφελούς καὶ δημοφιλῶς σωματείου.

Ἑλληνικὸν θέατρον. Νέας ὁσημέραι ἠκλήρξει παρέχει εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς κοινὸν ὁ φημισμένος ἠθιοκός μας Εὐ. Παντόπουλος καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἀρίστα κατηρτισμένος θίασος διὰ τῶν καλλιτεχνικῶν αὐτοῦ ἐσπερίων. Οὐ μόνον τὸ ἐκλεκτὸν αὐτοῦ δραματολόγιον, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπόκρισις ἐκάστοτε προσφέρουσι εἰς τὸ συνήθως πολυπληθές ἀκροατήριον, οὐ μόνον εὐαρέστους ὥρας τέρψεως, ἀλλὰ καὶ κοινωνικὰ διδάγματα, οἷα δὲν ἔνδιαν ἡ δὲλας ἐκ τοῦ θεάτρου, καὶ οἷα τὸ θέατρον καθῆκον ἔχει νὰ παρέχῃ αὐτῷ. Τὸν κ. Παντόπουλον καὶ τὸν θίασον αὐτοῦ καθῆκον ἔχει ὁσημέραι πλείωτον νὰ ὑποστηρίξῃ ἡ καθ' ἡμᾶς ὁμογενὴς κοινωμία.

Λιωνίδας Ἀρνωτῆς. Ἀπῆλθε συνακτιζόμενος τῆς νοήμονα στρατιᾶν τῶν θαυμαστῶν αὐτοῦ κυλῶν καὶ γάτων ὁ κ. Α. Ἀρνωτῆς, ὁ τσοῦτς συγκινερώτας συμπαθείας διὰ τῶν ἐσπερίων αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ Cirqus, ἔπου τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα εὐρυτῆ καὶ χαριόστατα παίγνια ἐξετέλουν τὰ εὐπειθῆ καὶ ἐμαθῆ αὐτοῦ ζῷα Ὁ κ. Α. Ἀρνωτῆς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ παράστασιν ἔδωκεν ὑπὲρ τῶν ἀπύρων παιδίων τῆς Κινοπόλεως Πέρων, τῶν εὐεργετούμενων ὑπὸ τῆς Φιλοπότῳ ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Πιηνᾶ, ἣτις, ἀξιοπαινῶς ἀνεκτύσσουσα τὴν φιλόνητρον καὶ φιλελευθερικὴν αὐτῆς ἔρξιν, εὐχαριστεῖ θερμῶς τῷ κ. Ἀρνωτῇ εὐγενῶς παρασθέντι αὐτῇ τὴν πολύτιμον συμβολὴν τῆς εἰς τὸ φιλόνητρον ἔργον τῆς.

Ἀρραβῶνες. Δίδαν ἐπίσης ἀσμένως ἀναγγέλλομεν τοὺς κατ' αὐτὰς τελεσθέντας ἀρραβῶνας τοῦ γνωστοῦ καὶ πολλῆς τῆς ὑπολήψεως ἀπολαύτου κ. Θεοφίλου Χρυσοστόμου ἐμπόρου ἐν Γαλατῇ μετὰ τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἀρίστης δεσποινίδος Ἐλένης· Σαλιχῆ τοῖς μνηστευθεῖσιν ἐλχόμεθα ταχέαν καὶ αἰθίαν τὴν στέφαν διὰ τῶν λευκῶν τοῦ Ἰμμεναίου ῥόδων ὑπὸ χρυσῶν καὶ αἰθίων ὀρίζοντα ἀνερέλου μέλλοντος.

Τίποτος Γ. ΓΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ κοσμοῦν. Στὸ ἀριθ. 8

— Δὲν ξέρω εἰ ἡ πιότικα ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν. Μὰ ἡ μαμά θὰ νομίζῃ πῶς μελετᾷ τὰ exercises μου.

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ» ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καπού — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστικῆς, πίνακες, πινακοδεῖκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, δίοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοὶ κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα. Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμοφῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένης σιναγωνισμῶν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ἈΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστᾶται ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἄπαραμέλλος καλλισησια διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.